

Sygn. akt I UK 469/17

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z odwołania R. Ś.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności
w Województwie [...] w K.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 12 grudnia 2018 r.,

skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w G. Ośrodka Zamiejscowego w R.

z dnia 25 maja 2017 r., sygn. akt IX Ua [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2. przyznaje adwokatowi W. G. od Skarbu Państwa –
Sądu Okręgowego w G. Ośrodka Zamiejscowego w R. kwotę
120 zł (sto dwadzieścia) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy
prawnej udzielonej z urzędu wnioskodawcy w postępowaniu
kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. Ośrodek
Zamiejskowy w R. wyrokiem z dnia 25 maja 2017 r. oddalił apelację wnioskodawcy
R. Ś. od wyroku Sądu Rejonowego w R. z dnia 8 listopada 2016 r. oddalającego
odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania
o Niepełnosprawności w Województwie [...] w K. z dnia 22 lipca 2015 r.

utrzymującego w mocy orzeczenie Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w R. z dnia 15 kwietnia 2015 r., zaliczające wnioskodawcę do lekkiego stopnia niepełnosprawności na stałe ze wskazaniem symbolu przyczyny niepełnosprawności 07-S i 05-R.

W wyrokach sądów *meriti* przyjęto, że stosownie do art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1990 ze zm.), kartę parkingową wydaje się osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się. Tymczasem powołani w sprawie biegli sądowi z zakresu ortopedii, pulmonologii i neurologii jednoznacznie uznali, że w zakresie zdiagnozowanych schorzeń wnioskodawca jest osobą niepełnosprawną w stopniu lekkim o symbolu niepełnosprawności 07-S i 05-R. Wnioskodawca jest osobą o zachowanej sprawności w pełnieniu funkcji społecznych, aktywną zawodowo na otwartym rynku pracy, bez utrwalonych deficytów w badaniu neurologicznym, ortopedycznym oraz pulmonologicznym, nie wymaga pomocy innej osoby w celu pełnienia ról społecznych, zaś istniejące naruszenie sprawności organizmu daje się rekompensować za pomocą środków pomocniczych i leczniczych. Nie spełnia więc przesłanek, o których mowa w art. 8 ust. 3a pkt 1 prawa o ruchu drogowym.

Wyrok Sądu Okręgowego wnioskodawca w całości zaskarżył skargą kasacyjną, wnosząc o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w innym składzie, a w przypadku stwierdzenia podstaw o uchylenie w całości również wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy do rozpoznania temu Sądowi w zmienionym składzie, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i rozstrzygnięcie sprawy co do istoty, a w każdym z tych przypadków o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika skarżącego zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, bowiem koszty te nie zostały zapłacone w całości ani w części.

W skardze kasacyjnej zarzucono naruszenie przepisów prawa materialnego:

1) art. 4 ust. 2 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 511 ze zm.), przez jego niezastosowanie w zakresie, w jakim schorzenia

skarżącego nie kwalifikują go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności w sytuacji, gdy poza stwierdzoną chorobą zawodową dodatkowo cierpi on na przewlekły zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowego na tle zmian zwyrodnieniowych i dyskopatycznych oraz na bóle wielowarstwowe na tle zwyrodnieniowym, co uzasadniało dodanie do jego schorzeń symbolu 05-R, tj. upośledzenia narządu ruchu;

2) art. 6b ust. 9 ustawy o rehabilitacji zawodowej, przez jego niezastosowanie w zakresie, w jakim nie zakwalifikowano jego schorzenia określonego symbolem 05-R do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności w sytuacji, gdy z przepisu wynika, że osoby z oznaczonymi symbolami w nim wymienionymi zaliczane są do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, a tym samym spełniają przesłanki określone w art. 8 ust. 3a pkt 1 i 2 prawa o ruchu drogowym.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący powołał się na oczywistą zasadność skargi, polegającą na pominięciu w procesie orzekania przesłanki z art. 8 ust. 3a pkt 1 i 2 prawa o ruchu drogowym. Zgodnie z art. 8 ust. 3a pkt 1 i 2 prawa o ruchu drogowym symbol 05-R stanowi samodzielną przesłankę przyznania uprawnień do karty parkingowej. Z tego względu skarżący „niezależnie od zmiany orzeczonego stopnia niepełnosprawności z uwagi na dodanie symbolu schorzenia 05-R, tj. upośledzenia narządu ruchu, spełniał przesłanki do uzyskania prawa do karty parkingowej i co najmniej w tym zakresie należało zmienić orzeczoną wobec niego decyzję o stopniu niepełnosprawności”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas

może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich stanowi art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej został oparty na przesłance oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być bowiem zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578). Ponadto z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wyводу zmierzającego do wykazania tych wadliwości. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby badania szczegółów czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2016 r., III CSK 272/16, LEX nr 2273373 czy z dnia 27 października 2016 r., III CSK 217/16, LEX nr 2156603).

Skarżący zarzuca zaskarżonemu wyrokowi oczywiste, kwalifikowane naruszenie art. 8 ust. 3a pkt 1 i 2 prawa o ruchu drogowym, twierdząc, że w związku z symbolem 05-R, nadanym jego schorzeniu w postaci upośledzenia narządu ruchu, spełnia przesłanki do uzyskania prawa do karty parkingowej. Tymczasem zgodnie z treścią wspomnianego przepisu „kartę parkingową wydaje się osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się”. Zatem - wbrew sugestiom skarżącego - przepis ten nie odwołuje

się wyłącznie do symbolu schorzenia 05-R, bowiem jako przesłankę wydania karty parkingowej wskazuje posiadanie statusu „osoby niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się”. Według poczynionych w sprawie ustaleń skarżący takiego statusu nie posiada, ponieważ jego schorzenia pozwalają jedynie zaliczyć go do osób o lekkim stopniu niepełnosprawności. Dlatego, samo stwierdzenie występowania u skarżącego schorzeń o symbolu 05-R, pozostaje bez wpływu na ewentualne uprawnienia do karty parkingowej. Ponadto z art. 6b ust. 1 ustawy o rehabilitacji zawodowej, dotyczącego wymaganej treści orzeczenia o stopniu niepełnosprawności, wynika, że stwierdzenie spełnienia przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 i 2 prawa o ruchu drogowym w przypadku osób niepełnosprawnych zaliczonych do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności jest możliwe jedynie w przypadku ustalenia przyczyny niepełnosprawności oznaczonej symbolem 05-R. Oznacza to, że symbol 05-R ma wpływ na przyznanie uprawnień do karty parkingowej, ale tylko w stosunku do osób zaliczonych do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Wobec powyższego nie jest uprawniony zarzut oczywistego naruszenia art. 8 ust. 3a pkt 1 i 2 prawa o ruchu drogowym, skoro Sady obu instancji ustaliły, że skarżący jest osobą zaliczoną do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

W konsekwencji należy stwierdzić, że skarżący nie zdołał wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania skargi, wobec czego Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, przyznając pełnomocnikowi skarżącego koszty nieopłaconej pomocy prawnej stosownie do § 15 ust. 2 w związku z § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r., poz. 1714 ze zm.).